

let me love you

Un relat de: [blackdress](#)

El despertador va sonar a les sis. Em vaig incorporar i em vaig quedar mirant embovada la platja. Vaig decidir baixar a nedar per eludir els meus pensaments i preguntes. Deu meu avui és el primer dia, odio els primers dies, mai sé que fer.

Intento no fer soroll perquè el més segur és que la meva mare no s'hagi llevat. Però per la meva sorpresa, quan he arribat al final de les escales, ja estava allà. Tenia els ulls plorosos i estava mirant àlbums de fotos. Per evitar recaure, agafo una tovallola i surto de casa.

Em detinc just tancar la porta rere meu. Em sap greu marxar així, sense consolar-la ni res... però estic cansada que en aquesta casa tot siguin llàgrimes i dies grisos.

Agafa aire, i començo a dirigir-me cap a l'aigua a pas accelerat, com més a prop estic de quedar-me xopa més ràpid vaig. Tiro la tovallola a una distància que és més que probable que surti més neta que jo. I aleshores, em capbusso. L'aigua gelada em desperta de cop, i una fiblada d'energia m'apareix del no-res. M'oblido de tots els problemes, dubtes i temors que m'envolten. Nedo, i nedo, i nedo, i nedo encara més. Estic tan absorta que m'oblido d'agafar aire i tot. Quan torno a l'exterior exhalo tot l'aire que em cap als pulmons. Intento assecar-me els ulls amb el palmell de la mà (gest molt absurd), per intentar aclarir una mica la vista, ja que era molt aviat i amb prou feines sortien els primers rajos de sol.

Vaig escorre'm el cabell amb una tovallola xopa plena de sorra i així també per sobre el cos, per no convertir casa meva en una llacuna. Quan entro a casa la meva mare ja no estava al sofà, però els àlbums seguien allà, oberts. Tenia una temptació realment immensa de seure'm allà i trencar a plorar mirant les fotografies del meu pare. Però no tenia temps per perdre, ja eren les 7.00, i les classes començaven dintre d'una hora i mitja.